

Isten éltesen Tessedik Táncegyüttes

Rendhagyó köszöntő

A legszebb férfikorba léptetek, *András!* Ez a jelző nemcsak a korotoknak szól, hanem a teljesítményeteknek is. Nézem legújabb produkciókat, és csak csodálkozom. Mi mindent csináltak a 40 év alatt, és hova jutottatok!

Már szakdolgozat is született rólatok. Látom, Neked is tetszik. Ahogy szorongatod a színpadon, ahogy beszélsz a Tessedik Táncegyüttesről, ahogy idézed a dolgozat adatait. Nem tudod abahagyni. Nem csodálom, összenőtél vele.

Legújabb műsorotok, mint oly sok korábbi, megint díjazott lett. Profi munka: tudatos szerkesztés, „hazai” tartalom. Ha értenék a tánchoz, talán le merném írni, hogy eddigi legértettebb produkciótok. De ha nem tudnám, hogy Tessedik Önéletírása alapján készült, ki nem találnám. Jól ismerem Tessedik munkáját, többször olvastam, többször idéztem. De hogy ezt a tánc nyelvére átültetni! Legvadabb álmaimban sem jutott volna eszembe. Nem ismerem a tánc nyelvét, ezért a táncban is mindig a mögöttes tartalmat keresem. Itt-ott megtalálom, de minden pontján nem tudom azonosítani. Nem is kell. Jó a zene, szép a látvány. Közben kalandoznak gondolataim.

Amikor először hallottam az együttes nevét, nem tetszett. Ma sem tetszik igazán. Tessedikről valahogy nem a tánc jut az eszembe. De ezen a néven lettek ismertek. Valamikor a '70-es években láttam először a csoportot. A mai mezőgazdasági főiskolai kar (vagy éppen hogy is nevezik most) épületének előterében egy csapat fiú táncolt. Csizmában, fekete nadrágban, fehér ingben. Rájuk csodálkoztam, néztem őket egy darabig. Érdekes, lányokra nem emlékszem, pedig biztosan voltak. Valaki elmondta, hogy ők a Tessedik Táncegyüttes, és hogy *Ruzs Molnár Feri* vezeti őket. Ezen is elcsodálkoztam, nem tudtam, hogy ilyesmivel is foglalkozik. Itt-ott még láttam őket, hallottam róluk. Amatőrök – könyveltem el magamban.

Aztán egyszer csak a közelükbe kerültem. Vétellenül. Ma is áldom a szerencsémét. De ez már legalább tíz évvel később volt, tudod, a Putnikorszakban. Szép szavakat ejtetél róla az ünnepeken, meg is érdemelte. Becsüllek érte, mert bizony arra is emlékszem, hogy elromlott a jó viszonyotok. Ha jól emlékszem, elég nagyon. *Elemér* agilis ember volt, remek dolgokat csinált Gyomán, és remek dolgokat Szarvason is. Elhozta a fiát, a menyét. Jó táncosok voltak. Szegény kislány, hamar elment közülünk. És elhozta a külföldi kapcsolatait is: az együttes elkezdett turnézni. Ekkor a Művelődési Központ égisze alatt működött a gimnázium amatőr filmes csoportja. Ott voltam kéznél, hát vittetek magatokkal. Szlovákiába: akkor ismertem meg Vychodná fesztiválközpontot; Lengyelországba: akkor tudtam meg, hogy létezik Nowy Targ. Pedig híres vásárváros. És a csúcs (számomra): Belgium. A kisváros nevét már el is felejtettem. Érdekes világ, érdekes emberek. Évtizedekkel előttünk jártak. Forgattam a filmeket az együttesről, ma is megvannak, jó lenne rendbehozni és digitalizálni. Nem valami jó filmek. Mi, amatőrök ekkor még nem tudunk szinkronhangot csinálni. Mégis értékes filmek lettek, mert ami rajtuk van, ma már mind történelem.

Amit az együttesel csináltak, az maga volt a csoda. Igen, akkor még Te is táncoltál. Kicsit nagyra nőttél a tánchoz. Más már abahagy-

ta volna, Te az egyetemet hagytad ott a táncért. A hajam égnek állt miatta. Lásd, mégis Neked lett igazad. Bizonyára nem emlékszel rá: Belgiumból hazajövet hosszan beszélgettünk. Te éppen magad alatt voltál a konfliktusok miatt. Próbáltam beléd lelket önteni – nem sok sikerrel. Akkor még csak egy szimpatikus, ambiciózus fiatal embert, „Vaseda” férjét láttam Benned, nem az együttes leendő vezetőjét, és különösen nem a későbbi ötletembert, a zseniális szervezőt. Összenőtetek a Tessedikkel. Látom, ott a színpadon *Edit*, akit felnőtként vittél be az együttesbe, énekhangját száz közül is megismerem, és ott van mellette a lányod, *Zsuzsi*, neked „*Csasztyvanka*”, aki szintén táncol. A fiad, aki remekül szólózott, profiként műveli a táncot. És ott vagy Te, aki immár nem a Tessedik Táncegyüttes vezetője vagy, jóval több annál. Én, aki korábban nem hittem, hogy vezetője lehetsz a csapatnak, később nem hittem, hogy nélkülöd tudnak majd létezni. Tudnak, mert kinevelt az utódodat. *Attila* is ott táncol a műsorban. Te pedig ott állsz előttük. Csak mondd, mondd az együttes történetét.

Nem beszéltem még az emberi csodákról, amiket láttam, amikor köztetek voltam. Említettem azoknak a profi táncosoknak a nevét, akiket *Elemér* hozott az együttesbe. Én már elfelejtettem őket, csak a szavaid idézték fel nevüket. Életvitelük távol állt tőlem. De nem felejtettem el azokat az általános iskolás és gimnazista kislányokat, akik a szemem előtt lényegültek át fel-lépés előtt „igazi” nőkké, amikor beöltöztek és színpadra léptek: *Dórit*, *Esztert*, *Tündét*, *Ancsát*, *Bözsit* és a többieket. Ma már felnőttek, családanányák. Azt hiszem, mindannyian sokat kaptak az együttestől, és sokat adtak is. Soroltad is, kikből lettek profi táncosok, de nem mérhetők azok az emberi tulajdonságok, amelyekkel azok is gazdagodtak, akikből nem lettek profik.

Aztán betört a videó, az amatőr filmesre már nem volt szükség, elmaradtam a csapattól. Még évekig voltak ismerőseim az együttesben. Büszke voltam rájuk, pedig a sok együttlét alatt, filmzés után sem tudtam megkülönböztetni a különböző vidékek viseleteit, táncait. Nem az én világom. És mégis...

Büszke vagyok Rátok. A mieink vagytok. Dolgoztok, gyönyörködtettek; hírt szereztek városunknak. A számtalan díj mellé a hét végén veszitek át újabb jelentős díjakat. Gratulálok, gratulálunk hozzá. Virágkosarat, virágcsokrokat kaptatok az esten. A mi ajándékukat majd májusban adjuk át. Már megvan a szerzője annak tanulmányának, amely áttekinti a 40 éves Tessedik Táncegyüttes történetét. Megjelenik majd a Szarvasi Krónikában. Ne tekintsd nagyképűségnek, de ez nem tűnik el a napilapok, hetilapok süllyesztőjében, irattárak mélyén, mindig megtalálható lesz a könyvtárak, magánemberek polcain. Ha egyszer valaki megírja Szarvas város kultúrtörténetét, Ti annak egy fejezete lesztek.

Nincs elég szó a méltó köszöntésre. Isten éltesen Benneteket! Legyen sok sikeretek, sok örömtök a táncban, az életben. Rövid távon pedig: kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendő!

Azt hiszem, sokakkal együtt kívánom mindezeket Nektek:

Kutas Ferenc

Karácsonyi köszöntő

Közeledik a 2008-as év vége és vele együtt a Karácsony.

Ha végigsétálunk a város főutcáján vagy kinézünk az ablakon, megcsodálhatjuk a fagyos, de rejtelmekben gazdag decemberi hónap titokzatos szépségét. A néhány percre kibújó nap fagyott sugarai meleg színűre festik a házak falait, a didergő téli tájat megtölti a mosolygó emberek ünnepre készülődő sürgés-forgása. A fákon világitanak a minden évben hagyományosan kihelyezett égősorok, az épületek, bolti kirakatok fényárban úsznak s az emberek egyre fokozódó lelki ébersége láthatóan és megtapasztalhatóan bizonyossá válik. Jó érzés mai világunkban egyre nehezező körülményeink között látni ezt.

Mit is kívánhatnék Advent időszakában mást minden családnak, egyénnek, közösségnek és egyedül élőknek mint azt, hogy öltsek magukra a szeretet öltözékét, üzzék el az év közben meg-megmutató közömbösséget és rosszindulatot életükből.

Advent időszaka vezessen el bennünket az ünnephez, az ünnep pedig egymáshoz. Az összetartás kell hogy ápolja az ünnepleni tudás művészetét. Az ünnep szépségét olyan ajándékkal kell mérnünk, amiből mindenki részesülhet és amit mindenki adhat, ez pedig a szeretet. Figyeljünk oda egymásra, összpontosítsunk a szeretet összetartó erejére.

A kilátásaink ugyan sajnos hasonlítanak a hosszú és sötét éjszakához, de bízom benne mi itt Szarvason a közösség erejével hamarosan látni fogjuk a fényt az alagút végén. Bízom abban is, hogy közösségünk segít – nem csak az ünnepnapokon – bajba jutott embertársainkon és nem feledjük el Pál Apostol szavait a hétköznapiakon sem: „a szeretet soha el nem fogy”.

E gondolatokkal kívánok városunk és térsége minden polgárának szeretetteljes, meghitt, békés karácsonyt és eredményes, boldog újévet!

Babák Mihály, Szarvas város polgármestere, országgyűlési képviselő